

Bogo Pregelj:

Punčkine prigode

11. Punči začuti domotožje, odloči se, da gre domov in še marsikaj

Tisto noč je Punči slabo spala. Sanjala je, da je stala njena mama na vrtu in jo klicala. Oči je imela rdeče od solz. Za vsak grm je gledala in klicala:

»Punči, ti grda punčka, kam si se skri-la?»

Punči ji je zaklicala: »Mama, tu sem!« Mama je dvignila glavo, kakor da prisluškuje, potem pa je žalostno odšla nazaj

vsj so bili dobri z njo. Pa vendar... Koliko dni je pač že tukaj? Na prstih je začela šteti. Najprej ono noč, ko je odšla. Zatem tri dni in dve noči, ko je potovala. Zdaj pride težak račun. Prvi večer na dvoru ji je car povedal o carjeviču Ivanu. Drugi dan je bila pri gospe Rapuncelj, da ji je umila in nakodrala lase. Tretji dan si je ogledala velike sadovnjake pri gospe Snegulki. Zatem so jo odpeljali k divjemu lovcu. In naslednji dan je bila pri krojaču. »Sedem na en mah,« da ji je urezal novo obleko. Pa-



v vežo. Punči je slišala, kako je odšla po stopnicah pod streho in jo tam iskala. Žalostna je bila, ker je ni slišala. Zajokala je. V tem se je zbudila.

Kar naprej so ji tekale solze. Vsedla se je na postelji in se razgledala skozi okno, kjer so medele zadnje zvezde v prvem jutranjem siju. Punči je spoznala, da ni bilo prav za prav lepo, da je kar tako meni nič, tebi nič odšla z doma in pustila mamo samo. Saj jo mora vendar že hudo skrbeti. Punčko je bilo kar sram, da je mogla tako pozabiti na mamo.

Pa še to je spoznala, da je tudi njej manjkala mama. Saj je bilo hudo lepo in

ček ji je posodil svoje drzonoge škornje, da je obiskala dvorskega čarodeja Merlina v njegovi jami. To je že spet dva dni. Zatem si je pomerjala čevljičke pri Pepelki.

Res, dolgo je že z doma. In carjeviča Ivana ni ves čas srečala. Saj ji je močno hudo. Pa kaj more pomagati. Večno pač ne more ostati. Seveda bi rada, da bi ne bil presvetli car več žalosten. Toda mama je tudi hudo žalostna. In mamo ima vendar še najbolj rada.

Se danes jim bo povedala, da mora domov. Storila bo to na dostojen način, da ne bodo užaljeni in zahvalila se jim bo tudi.

Ko se je Punči tako odločila, se je globoko oddahnila. Spet se je vlegla in znova

zaspala. Sebe ko je bil visok dan se je zbudila.

Sobarica ji je prinesla zajetek. Med tem ko je Punči pila čokolado, ji je pripravila toplo vodo za kopeli. Ravno je stopila Punči v mlačno vodo, ko se je spomnila in naročila sobarici:

»Prosim pripravite mi papir in črnilo. Presvetlemu carju moram pisati.«

Hitro se je oblekla in se vsedel k mali pisalni mizici in tako pisala:

»Dragi presvetli car!

Ne bodi hud, ker moram domov. Grdo pišem, toda nisem se nič učila. Mami je hudo po meni. Tudi tebi bo gotovo. Danes sem se ponoči jokala, ko sem se zbudila. Dolgo že nisem videla mame. Gotovo nisem prava punčka. Hudo mi je tudi, ker nisem videla carjeviča Ivana. Še ne znam tako dobro pisati, bom šla šele čez dve leti v šolo. In mama me povsod išče in se joka za mano. Ne bodi hud name. Te pozdravlja prav lepo visokorodna gospodična Punči.«

Sobarica je odnesla pismo. Kmalu se je vrnila. Z njo je prišel Nosek. Globoko se je priklonil Punčki in malo grdo je gledal. Poljubil ji je roko in je z vzdihom spregovoril:

»Torej nas zapustiš, Punči. Saj sem vedel, da bo prišlo tako. Ne vem, kaj bom počel brez tebe.«

Punči ga je tolažila, čeprav je sama imela nekaj grenkega v grlu, kar jo je dražilo na solze:

»Nič ne maraj, Nosek. Saj veš, kje sem. Če ti bo prav hudo dolg čas po meni, me pa kaj obišči. Vedno te bom močno veselja. In ti itak nimaš dosti časa za me, ko si tako velik gospod.«

»Ah, kaj to! Vesel bi bil, da bi tu ostala. Pa seveda ti nočem in ne smem braniti. Sam predobro vem, kaj se pravi biti z doma. Če je človeku še tako dobro, pa le ni zadovoljen in si želi nazaj domov.«

»Ali smem vstopiti?« Puk je pomolil glavo v sobo. Nato je vstopil, ne da bi čakal na odgovor. Razkoračen se je postavil pred Punčko. Roke je uprl v boke in naplnil lica, da je bil kakor rdeč balon, ki jih prodajajo na velesejmu. Grdo je gledal, da bi se ga Punči zbal, če se mu ne bi morala smejati. S tenkim glasom, ki je cvlil kakor nenamazana vrata, jo je vprašal:

»Ali jo res, kar sem slišal?«

Punči se je delala nevedno:

»Kaj pa naj bi bilo res, Puk?«

»I no, da boš šla nazaj! Kam pa to gre! Niti mesec dni še nisi pri nas, pa že siliš spet nazaj.«

»Glej, Puk, saj bi rada ostala dalje. Toda mama me kliče.«

»Naj le še malo počaka. Kam pa se ji mudi. Ona te je imela že dolgo, mi pa smo

te komaj dobili!«

»Poslušaj, Puk. Ti imaš tudi gotovo rad mamo.«

»Moja mama je umrla, ker sem tako grd.«

»Revček! Nisem ti hotela narediti hudo. Torej če bi ti imel mamo in bi kar takole odšel z doma, ne da bi ji kaj povedal, a ne bi bila tvoja mama v skrbeh?«

»Pa še kako. In hudo grdo bi bilo od mene. Takoj bi se moral vrniti, da bi ji povedal, kje sem.«

»No vidiš, Puk. Sam si odločil. Jaz sem takole šla z doma in mama ne ve, kam sem šla. Joka se in jo skrbi. Zato moram čim prej domov.«

»Pa se boš seveda takoj vrnila, kajno?«

»Ne vem, kdaj bom mogla priti. Dolga je pot. In mamo bom morala imeti hudo rada, ker je zdaj tako žalostna.«

»Kaj pa bom jaz počel tukaj sam brez tebe?«

»Puk, glej, saj bo tudi meni močno dolg čas po tebi. In rada te imam za mamo najbolj. Nosek, le nikar tako hudo ne glej, saj imam tudi tebe močno rada. Toda ti si tako dostojen, da se te kar malo bojim.«

»In jaz, Punči, nisem nič dostojen! To je dobro!«

»Ne, Puk, ti pa res nisi. Včasih si še kar malo preveč poreden.«

»Toda zdaj bom grozno priden. Saj ne bo tebe več, da bi se mi smejala. Gotovo bom še zbolel in umrl, ko bom sam.«

»Saj vendar ne boš sam. Tu ostane Nosek in presvetli car in Trnjulčica in vsi, vsi drugi. In oni se bodo smejali, kolikor boš hotel.«

»Nočem teh. Me nimajo radi. Kadar sem žalosten se mi smejejo, kadar sem pa vesel, pa delajo hude obraze in vpijejo name. Da ostaneš ti pri meni, to hočem. Samo tebe imam rad!«

»Saj ni treba, da bi ostal tu. Pa z menoj pojdi. Mami bom rekla: »Mama, to je Puk. Tako rad me ima, da je z menoj prišel.« Pa bo mama rekla: »Lepo je to od Puka. Kar ostane naj pri nas.«

»Juhuj!« je zavriskal Puk in se preklopnil od veselja. Toda iznenada ga je minilo. Obsedel je s prekrizanimi nogami na tleh in se začel jokati na vso moč. Punči je skočila k njemu. Objela ga je in ga vprašala:

»Kaj jočeš, Puk, moj Puk? Saj pojdeš z menoj. Nehaj že vendar!«

Hripajoč je lovil Puk sapo in rekel:

»Tako grozno sem grd. Nič me ne bo hotela tvoja mama. Nazaj bom moral. In bom sam. Čisto sam!«

»Saj si prijeten, Puk. Samo smej se. In mama te bo imela tako rada, kot mene! Rada te imam, Puk.«

Strážno se je smilil Punčki, ko je tako

lokal, ker se je zavedal svoje grdote. Tesneje ga je objela. Kako bi ga potolažila? Prav na sredo okroglega malega nosu ga je poljubila. Punči je objemala carjeviča Ivana... V njegovih medenorjavih očeh so še bile solze... (Konec prihodnjic.)

Peen:

Mali spokornik

Tonček, ta neugnani spak — v hiši ga pozna pač vsak — se je čudno predruščil — Preje je ves dan junačil, likal po stopnjišču hlače, porazbijal vse igrače, vlačil Zužija za ušesa, sedal v veži na kolesa — sploh — če mama se ne moti je bil prvi med faloti! Zdaj spokornika poglejte! Če razumete — povejte kakšna je bolezen ta, ki neugnanka nam rahlja? Zjutraj brez pritožbe vstaja, ko se umiva, ne razgraja. Prav milobno se smehljá, na vse viže se sladká. Mami: zlata mamica! Dekli: ljuba Ančica! Mislite, da ni naš fant takle — majhen špekulant!? Meni — se prav močno zdi... Po Miklavžu mu diši!

Maksa Samsa:

Buča

Stara teta Lenčajeva je bila v svojih mladih letih prva šivilja v vsej vasi. Imela je dela čez glavo: za veliko noč so ji nanesele dekleta bele kotenine in čipk za predpasnike, v katerih so nosile k blagoslovu na veliko soboto. Za sv. Rešnje telo so jo matere nadlegovale in naganjale z belimi in sinjimi oblekami za procesijo svojih hčerk...

Pa tudi vmes je bila neprestano zaposlena: ta je umrl, ona se je možila, a vsaka se je rada pobahala: »Saj mi je šivala teta Lenčajeva!«

Pozimi je hodila šivat po hišah in ostajala navadno do polnoči ali še čez. Časih jo je domov grede spremil kdo izmed domačih, največkrat pa je šla sama. Hodila je po sredi ceste, tiščala roko v figo in ni je bilo strah.

Takrat je šivala pri Petretovih. Tam je bilo zbranih več deklet. In ker so imeli v hiši tudi čevljarja, ni manjkalo seveda tudi fantov.

Pogovor je nanesel na strahove in eden izmed fantov jo je vprašal: »Mick-

ka, ali te ni nič strah, ko greš tako sama domov in tako pozno tudi?« a ona mu je odgovorila: »Manj kot tebe, Janez, ki si zapreš vrata na skednju, da te ne bi kaj pojedlo!« — »Jutri, Micka,« je nadaljeval oni, »je kvaterna sobota. Pazi se, ko prideš domov!«

Tako govoreč je vstal in drugi so tudi šli za njim iz hiše. Tam jih je zbral okrog sebe in jim zašepetal: »Veste, kaj sem se domislil? Ostrašimo Micko! Navrtali bomo veliko bučo, ji izrezali nos, oči in usta. Vanjo bomo postavili svečo, da bo vse skupaj izgledalo kakor mrtvaška glava. Bučo bomo deli na zidec pri Pavlinovi hiši, se poskrili in čakali na Micko, ko se bo vračala.

Kakor so sklenili, tako so tudi storili. Do kake desete ure so se motali po Petretovi kambri — toda o buči tudi črhnili niso. Potem pa so dejali: »Nocoj gremo v Vrbovo; fantje so nas povabili!« Vriskajoč so odšli toda ne v sosednjo vas, temveč naravnost za Pavlinov zidec.

Bila je enajsta, ko je teta končala šivanje in zavila mimo Logarjevih proti Pavlinovim. Ko je krenila izza ovinke, je obstala kot prikovana. Gledala je v tla in se spustila v beg. Ko je pritekla mimo »mrtvaške glave«, se je ozrla in glava se je v hipu obrnila proti njej, ker jo je tako premaknil eden izmed skritih fantov.

Teta je komaj pričakala, da so ji doma odprli vrata. Povedala jim je, kaj je videla in bila uverjena, da je bila smrt sama.

Drugi večer je šivala pri Luknovih, pa so se zopet pritepli fantje in jo napeljali, da bi kaj omenila. Pa je povedala in dejala, da ne pojde več sama domov za noben denar na svetu... Fantje so uvideli, da so jo vendar preveč ustrašili, zato so povedali resnico, pa si niso mogli kaj, da ne bi pristavili:

»No Micka, to pot pa ti ni pomagalo držati roke v figo in hoditi sredi ceste.«

Lahko si mislite, da se je teta hudo razjezila.



Petruška:

Pismo Miklavžu

Preljubi sveti moj Miklavž!
da parkelj — črni ta grdavš —
spet pisma v roke ne dobi,
ga z žegnano vodo škropim,
na koncu križ še naredim.
Veš, meni se kar čudno zdi:
sosedov Stanko vse stvari
dobi, ki si jih le želi,
a jaz: par jabolk, fig samó,
rožičev par in — leskovko;
zato pa pravim: prav zares
ima tu parkelj prste vmes.
Zdaj pa, Miklavž, ko mimo greš
tja k Stanku, o, tedaj, da veš,
pozabiti na me ne smeš,
a potolaži mojo bol:
daj njemu pol in meni pol!

Marica Bartolova:

Vesele in žalostne zgodbe naših otrok

12. Mačeha

Otroci, o katerih sem vam pripovedovala so študirali in doštudirali in so zdaj odrasli možje in žene. Včasih se zberejo vsi skupaj na domu svojih staršev in tedaj se vsakokrat spominjajo svojih otroških let. Govore o velikem domačem vrtu, kjer so se podili, o vojnih strahotah in o gladu, o lepih kraških cveticah na Preklanem hribu a Jošku se še vedno toži po morju. Dražijo Branka zaradi polite kave in konja na kotačah, kateremu je bil prerezal trebuh, da bi videl, kaj je notri. Vsak izmed njih se natanko spominja vsake kazni doma in v šoli in ve povedati, če je bil kaznovan po pravici ali po krivici.

Vera, ki je ohranila svoje celuloidaste punčke, se rada pobaha z njimi in pravi, da sta Branko in Joško večkrat hotela pogledati, kaj je notri, a da je ona vedno bežala in punčke skrila.

»Pa mene zatožila«, pravi Branko.

»Saj ni res«, oporeka Vera.

»Pa sem bil le največkrat kregan in kaznovan«, trdi Branko.

»Seveda, priznati pa tudi moraš, da si bil zelo trmast in neubogljiv«, pravi mati.

Nato reče Branko: »Zdaj bom pa nekaj povedal: Ker sem slišal toliko pravljic in povesti o hudih mačedah, mi je nekoč, ko sem legel v posteljo, šinilo v glavo, da je mati meni gotovo mačeha, ker me vedno kara. Gledal sem v strop

pa si govoril, da bo že res, da jaz nimam prave matere, ampak mačeho in silno sem bil žalosten.

»Ali zdaj uvidevaš, Branko, da sem ti bila prava mati in ne mačeha?«

»Eh, seveda; toda takrat sem mislil, da bi me ne smela nikoli kaznovati. Bil sem pač — otrok.«

Gustav Strniša:

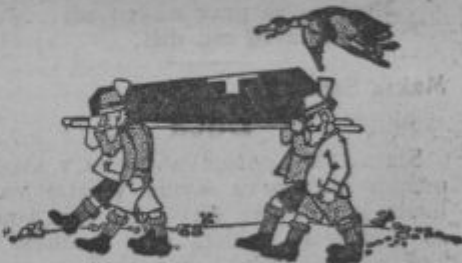
Čudoviti zastor

Gozdni čuvaj Anže je bil zelo usmiljenega srca. Pred njim so imele živali mir. Nikoli ni streljal divjačine. Le na divje lovce je pazil, ki so večkrat nastavljali zanjke, da so se uboge živali mučile in počasi izkrvavele.

Anžek je imel v svojem skromnem stanovanju čudovit zastor. Če je človek pogledal zastor, je videl v njem kakor v steklenem zrcalu vse kar se je godilo v bližnjem jezeru. Iz tal so poganjali lokvanji. Med njimi je zasijal skrivnostni grad povodnega kralja.

Bogataši, ki so videli zastor, so izpraševali čuvaja, kje ga je dobil. On pa ni hotel povedati. Ponujali so mu zanj visoke vsote, pa se je smejal:

»Čemu mi bo denar? Kar potrebujem, toliko pač zaslužim. Zastora pa ne dam nikomur!« je vsakemu odgovoril.



Pa se je spomnila na Anžeta Smrt in pri njem potrkala. Čuvaj ni hotel svoje skrivnosti odnesti s seboj v grob. Zaupal jo je svojemu edinemu prijatelju, mojemu dedu, ki jo je sporočil meni prav tako, kakor jo vam zdajle povem:

V gozdnem jezeru je živel povodnjak, ki je imel krasno hčerko. Kadar je hotela na zemljo, se je spremenila v pisano divjo gosko. Vsi lovci so jo poznali. Pripovedovali so, da je ta goska nekaj posebnega. Trdili so, da bo lovec, ki jo ustrelji, postal najboljši strelec v vsem kraljestvu.

Nekega dne jo je zasledoval najboljši drzen lovec, ki je znal streljati kakor nihče drugi. Pa ji je res prestrelil perot, ko je letela proti Anžetovi hišici.

Goska si ni vedela pomagati. S po-

štednjo mlo se je pognala skozi odprto okno in obležala pred čuvajem.

»O, divja goska!« se je razveselil Anže in jo pobral.

»Skrij me!« je zaprosila čuvaja.

Pa jo je res zaprl v omaro in se zaklenil v hišo.

Lovec, ki je gos nastrelil, se je kmalu približal in pričel hoditi okrog hiše. Ker je bila zaprta, je šel dalje.

Anžek je gosko nesel v tolmun. Komaj se je dotaknila vode, je že ozdravela. Zahvalila se mu je in mu ponujala bogastvo, pa ga ni maral. Povodnjak mu je dal zastor za spomin in mu rekel, naj ga razprostre kadar bo v stiski in on mu bo pomagal.

Anže pa ni potreboval tuje pomoči. Še na smrtni postelji se ni spomnil, da bi bil poklical povodnjaka na pomoč.

Ko je umrl, je zastor izginil. Njegovi prijatelji, lovci so ga zadeli na rame in odnesli v jamico. Nad krsto je pa letela pisana goska in žalostno gagala.

Kako so se letni časi prepirali med seboj

Nekoč so se letni časi sprili med seboj. Vsak je hotel biti kralj leta in zapovedovati ostalim. Pomlad je rekla:

»Jaz zbujam cvetje in zelenje ter pokličem solnce, da greje svet. Zato mi gre čast kralja vas vseh.«

Tedaj je reklo poletje:

»Jaz pomagam žitu, da dozori, in vam tako pomagam do kruha. Meni gre, da postanem kralj.«

Jesen se je okrasila z grozđjem in zapela:

»Kdo drugi vam daje toliko slasti kakor jaz? Vina vam dajem in sadje dozori za časa mojega kraljevanja. Jaz sem vaš kralj!«

Zima je jezno udarila s pestjo po mizi:

»Kaj pomaga solnce pomladi, kaj pomaga žitu zrno, kaj pomaga trti grozd!



Ko pridem jaz, zmrazne vse in vso zemljo pokrijem s snegom.

Kralj mora biti krut in strog, zato gre čast kralja le meni!«

Tako so se prepirali, dokler se niso naposled odločili, da pojdejo k gorakemu

učenkaku po svet. Našli so ga sedečega na skali. Prijazno jih je sprejel in dejal:

»Pokažite, kaj znate!«

Pomlad je priletela in takoj je zadišalo po sveži, rjavi zemlji. Zaplesala je in zdajci sta zrasli trava in cvetje. Solnce je zasijalo in ptički so zapeli svojo pesem.

»To si dobro napravila,« je rekel gorski učenjak. »Zdaj naj poletje pokaže svoje znanje.«

Poletje se je zagledalo v solnce in solnce je začelo nenehno pripekati. Ptič-



ki so si zgradili gnezda in valili nov rod. Dnevi so bili dolgi, noči kratke in polne vonjav.

»Kako ti ugaja moja vlada?« je vprašalo poletje. »Ali niso vsi ljudje srečni, kadar pridem k njim?«

»Lep je tvoj svet,« je rekel gorski učenjak. »Zdaj naj pokaže jesen svojo učnost.«

Zamahnila je z roko in takoj je stalo okoli njega vse polno vinskih trt. Rdeča jabolka z zlatim listjem so ležala pred



njenimi nogami. Iz vseh vinogradov sta se glasili veselo petje in vriskanje, zakaj jeseni je čas trgatve.

»No, ali ni to pravo kraljestvo?« je vprašala jesen. »Poglej mojo zlato obleko. Ali ni kakor nalašč za kralja?«

»Naj še zima pokaže, kaj zna!« je menil gorski učenjak.

Pa je prišla zima. Zažvižgala je in na mah so bila vsa drevesa brez listja in vse livade brez cveta in zelenja. Ptički so odleteli na jug in z neba so padale goste snežinke.

»No, ti bi bil prav žalosten kralj!« so se norčevali ostali trije letni časi. »Vse veselje je ubil in vse cvetlice je pomoril. Če bo zima kralj, tedaj bo ves svet izumrl.«

Zima ni ničesar odgovorila. Počasi si je odpela plašč in izpod njega se je po-

kazala zelena smreka. Segra je v žep in položila pred gorskega učenjaka zlata jabolka in zlate orehe. Počasi jih je začela razobešati na zeleno smreko in naposled je prižgala še bele svečice. Pod drevo pa je postavila vse polno darov.



»Za časa moje vlade praznuje svet največji praznik. Kdo more reči, da to ni res?!«

Gorski učenjak si je pogladil belo brado in počasi dejal:

»Vsi ste kralji, vsak v svojem času. Jaz ljubim zemljo, kadar jo boža pomlad, ljubim jo, kadar jo obseva vroče solnce in vabi vsa njena bogastva na dan, ljubim jo, kadar osuje svoj sad pred noge človeka, in ljubim jo, kadar jo pokriva sneg. Vsakemu izmed vas naj bo kralj, toda vsak ob svojem času. Kadar bo prišlo poletje, tedaj naj pomlad zbeži. Poletje naj se umakne jeseni in jesen zimi. Tako boste prišli vsi na vrsto in nihče ne bo prikrajšan.«

Letni časi so bili s tem zadovoljni. Razdelili so si leto na štiri dele in zdaj kraljujejo vsak v svojem času.

Razjarjena medvedka

Na Dunaju imajo krasen zoološki vrt. Nedavno tega sem bil tam in si ogledal vso veliko zbirko najrazličnejših živali. Počasi sem se sprehajal po belih stezah med kletkami. Le kaj se je zgodilo tam pred medvedjo kletko? Večja družica ljudi se je gnetla pred kletko in veseli smeh in vrisk otrok se je razlegal daleč na okrog. Stopil sem bliže in zagledal medvedjo mamico, kako je razburjena tacala po kletki sem in tja. Drugače je bila medvedka vedno zelo ljudomila in prijazna in se je s svojima malčkoma prav rada igrala in jih milovala. Danes pa se je jezila na oba in karkoli sta napravila, medvedji mamiči ni bilo prav. Eden izmed malčkov se ji je ljubeče približal, a medvedka ga je pahnila od sebe, da se je malček trikrat prekopicnil. Naposled je obsedel na zadnjih nogah in tako začudeno pogledal okoli sebe, da so se gledalci spet glasno zakrohotali.

Njegov bratec, ki je bil večji in moč-

nejši, je z velikim zanimanjem opazoval ta dogodek. Nekaj časa je premišljeval, potem pa je šel korajžno k medvedki in jo skušal zvrniti na tla, kar je drugače vedno z veseljem dovolila. Tedaj pa je medvedka malega navihanca dobesedno oklofutala. In zdaj se je pričel lov. Malček je tekel sem in tja, razjarjena mati pa za njim. Naposled pa je malček splezal na drevo, ki je stalo sredi kletke, in zmagoslavno gledal dol na mater, ki ni mogla za njim. Toda to mu ni veliko pomagalo. Medvedka je začela tresti drevo in malček se je komaj držal na veji. Plašno je gledal okoli sebe in se krčevito oprijemal debla. Ko je medvedka videla, da tako ničesar ne opravi, je začela počasi hoditi v krogu okoli drevesa. Malček se je vrtel in gledal za njo in mislim, da se mu je počasi začelo vrteti v glavi. Naposled je splezal na skrajni konec veje, da bi lahko opazoval vsako kretnjo jezne



medvedke. A tedajci se je zgodila nesreča. Kakor hitro je dospel malček na skrajni konec veje, se je zagnala medvedka k deblu in začela iznova tresti drevo. Na svojem novem prostoru si malček ni mogel najti najti dovolj opore in je v naslednjem trenutku štrbunknil z glavo navzdol — v vodo. Na tistem koncu kletke je stal velik čeber z vodo. Malček je obupno tolkel okoli sebe, a medvedka ga je hitro potegnila na suho. In kaj je bilo potem? Nov lov? — Vsi gledalci so zadrževali sapo in z veliko napetostjo čakali, kaj bo. In kaj so videli. Medvedja mamica je vzela mokrega malčka v naročje, ga začela lizati in zibati in vsa jeza je bila pozabljena. Zdaj je prišel tudi manjši medvedek k materi in se počasi naslonil nanjo. Tako je bilo v hipu spet vzpostavljeno lepo rodbinsko življenje.



Ivan Albrecht:

Jera — čmerika

V gori je rojen,
ime mu je Veter,
v meh ga pobasa!
ji kruljavi Peter.

Petra razdražila
Jera — čmerika,
Veter pa iz mehu —
to bo še vika!

Tri dni in tri noči
z Vetrom plesala,
dokler negoda ni
bolna zaspala.

Veter v meh, Veter v meh,
Peter po svetu,
Jera — čmerika
pa jokati k očetu.

Dragi „Jutrovčki“!

Danes zaključujemo svoj natečaj. Mnogo dopisov nismo mogli objaviti, ker nam je zmanjkalo prostora. Imena tistih, ki so nam poslali dobre pogo- vore objavimo tukaj. **Razdelitev nagrad** bomo priobčili v prihodnji številki »Mladega Jutra«.

Iglič Marjan v Ljubljani, Alojzij Drob- nič v Radečah pri Zidanem mostu, Ti- tovšek Franc v Radečah, Stanko Ču- jež v Rogatcu, Božica Roš v Dolu pri Hrastniku, Nevenka Vedlin v Slav. Bro- du, Ovsenek Slavica v Kranju, Pretnar Joško v Ljubljani, Klemenc Ivo v Ko- čevju, Slavko Fertin v Preski, p. Med- vode, Zdravko Fale v Kranju, Ivanček Perman v Ljubljani, Čebular Rafael v Ljubljani, Čuber Slavko v Sevnici, Vje- koslav Lukančič v Dugi Resi, Milica Eberlin v Petrovčah, Moser Janko v Ljubljani, Marjan Planinc v Celju, Štefan Lasan v Mostah pri Ljubljani, Lidija Rebernik v Šmartnem pri Litiji, Rajšek Kristina v Celju, Globokar Pep- ca v Vel. Lesah, p. Krka, pri Stični, Pa- luc Marija v Gornji Radgoni, Ivan Za- dravec v Gornji Radgoni, Kolarič Jo- žefa v Gornji Radgoni, Vracko Leopold- ina v Gornji Radgoni, Bernadka Belak v Črnomlju, Albina Kočevar v Selah pri Sv. Duhu, p. Semič, Svetozar Tav- čar v Ljubljani, Gosak Cita v Maribo- ru, Kovačič Jožica v Ljubljani, Jager Vinko v Ložu, Boris Mohar v Starem trgu pri Rakeku, Zlatica Soss v Mari- boru, Florjanič Rozl v Zidanem mostu, Florjanič Ivan v Zidanem mostu, Milan

Čujež, Duplje pri Kranju, Pavel Legat v Selu, p. Žirovnica ob Breznici, Cvet- ka Rožencvet v Ljubljani, Vendramin Dragica v Slovenski Bistrici, Bojan Cimperman v Ljubljani VII., Marica Čiaffarin v Domžalah, Ida Petelinšek v Oplotnici pri Slov. Konjicah, Erika Pra- ger v Dobovju, Milena Sattler v Mostah pri Ljubljani, Škvarč Jožefa v Kapelah, Novosek Neža v Kapelah, Stanič Ivan v Kapelah, Ferjanč Tončka v Kapelah, Micika Podvinski v Kapelah, Stanič Jo- že v Kapelah, Milka Škof v Kapelah, Marica Kraupner v Celju, Milena in Slavka Vodopivec v Stični, Marica Čiaffarin v Domžalah, Pšeničnik Elica v Dravogradu.

Uredništvo »Mladega Jutra«.

ŠALE ZA MALE

Učitelj: »Tvoj oče je mlekar. Koliko mleka mu dajejo krave na dan?«

Janezek: »Deset litrov.«

Učitelj: »Dobro. Koliko mleka pora- bi za dom?«

Janezek: »Dva litra.«

Učitelj: »Koliko litrov mleka mu po- tem še ostane za prodajo?«

Janezek: »Petnajst litrov, gospod učitelj.«

»Mihec, povej mi, kakšna beseda je jajce?«

»To je samostalniček, gospod učitelj.«

»Kakšnega spola?«

»Ej, tega vam zdaj ne morem pove- dati!«

»Zakaj ne?«

»Počakati morava, gospod učitelj, da se pišče izvali!«

Mama in majda sedita pri oknu. Maj- da je sladkosnedka.

Mamica, zakaj zatone solnce zve- čer?« vpraša Majda.

»Da se spočije,« ji odgovori mama.

»Tudi jaz sem trudna, pa se bom šla malo spočit v shrambo!«



Rešitev kolobocije

1. Kužek cvili in si liže nogo, ker ga je brcnil konj.
2. Krt dela umetne rove po zemlji.
3. Putka kokodaka, ker je znesla jajce.
4. Petelin pobira s kljunom zrnje in se jezi na vola, ki tako glasno muka.
5. Riba se najbolje počuti v vodi.
6. Gospodinja skrbno zaklepa slavnino, da bi je ne objedla miška.
7. Krava daje vsak dan golido mleka.
8. Mihec hoče udobno spati in si podloži pod glavo mehko blazino.
9. Počasni polž dobro ve, da ga stokrat na dan lahko prehiti urni zajček.
10. Janko hoče nabrusiti pipec in ga drgne ob brusni kamen.

Rebus



Kaj si želite za Miklavža? Če pravilno rešite rebus boste lahko čitali naslov lepe mladinske knjige.

ZA SPRETNE ROKE Črnilnik

Iz gline si lahko napravimo prav ličen in praktičen črnilnik.

Dobro pregneto glino izoblikujemo v polkroglo. V polkroglo vtisnemo ste-



klenčico s črnilom. V mehko glino vtisnemo tudi razne vzorce. Ako v glino med gnetenjem pomešamo nekoliko rdečila ali kake anilinske barve, kakršne uporabljamo za barvanje oblek bo črnilnik še lepši.

Križaljka »Jugoslovanski grb«

Vodoravno: 1. prebivalec Jugoslavije, 9. planet, 10. žensko krstno ime, 11. roditelj od »one«, 12. pesnitev. 13. osebni zaimsek (2. os. množine), 15. osebni zaimsek, 16. to, kar dobiš pri



krstu, 18. jeza, 19. krajše od »njima«, 21. krajše od »pojejo«. 22. priljubljen balkanski vladar.

Navpično: 1. balkanska država, 2. nam kaže čas, 3. kratica za »gospa«, 4. = 1. vodoravno, 5. vzklík, 6. os. zaimsek (15. os. mn.), 7. 2. sklon od »Ada«, 8. Napoleonov zlatnik, 14. možko krstno ime, 15. 3. os. ednine od »orati«, 17. 2. sklon od »Ema«, 18. posoda za vino, 20. pogojni veznik 21. kratica za »polnonaslovno«.

Rešitev križaljke »Cowboy«

Navpično: 1. lasa, 2. starec, 4. Adam. Vodoravno: 3. osat, 5. oda, 6. ar, 7. ma.

Rešitev rebusa

Odpri srce, odpri roke, otiraj bra-tovske solzel

Rešitev ugank

1. V ustih.
2. Razlikujeta se samo za eno črko: vrana, b-rana.
3. Kladvo, ki ga stre.

Rešitev številnice Kostanjez.